

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 110 (2016), **Intrarea Domnului în Ierusalim**
Duminica a 6-a din Post (*a Floriilor*)

Evanghelia: Ioan 12, 1-18*

Cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, cel pe care-l înviase din morți. Și l-au făcut acolo cină; și Marta slujea. Și Lazăr era unul dintre cei ce ședeau la masă cu El. Atunci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mult preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei; iar casa s'a umplut de mireasma mirului. Dar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Săi – cel care avea să-L vândă –, a zis: „De ce nu s'a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor?” Iar el a zis aceasta nu pentru că îi era lui grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, vămuia ce se puneă într'însa. A zis deci Iisus: „Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat; că pe săraci îi aveți pururea cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea”.

Atunci mulțime mare de Iudei a aflat că El este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să-l vadă și pe Lazăr pe care El îl înviase din morți. Iar arhierii au pus la cale ca și pe Lazăr să-l omoare, căci din pricina lui mulți dintre Iudei mergeau și credeau în Iisus.

A doua zi, marea mulțime care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: „**Osana!, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!**” și: „Împăratul lui Israel!”

Și Iisus, găsimd un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: **Nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei.**

Pe acestea ucenicii Săi nu le-au înțeles de la'nceput; dar când S'a preamărit Iisus, atunci și-au adus ei aminte că acestea pentru El erau scrise și că pe acestea le-au făcut ei pentru El.

Drept aceea, mulțimea care era cu El când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți dădea mărturie; de aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut această minune.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim

IPS Bartolomeu Anania

De ce Domnul a acceptat, mai mult decât a acceptat, a pus la cale această intrare triumfală când știa că El nu merge la triumf, ci merge la înfrângere și la moarte? Iubiții mei, pentru ca noi, cei de astăzi, să înțelegem ceea ce nu pricepeau cei de atunci: misterul creștinismului - **totul trebuie citit pe dinăuntru nu pe dinafară**. Dacă citim Evangheliile și ne vom opri doar la suprafață și vom explica doar istoricește cine era guvernator, cine era mare preot, cine era al doilea preot și așa mai departe, nu vom înțelege nimic. **Sfânta Scriptură trebuie citită lăuntric și pe dinăuntru**. Putem vedea această imensă discrepanță și între ceea ce oamenii de atunci nu erau capabili să priceapă și mesajul adevărat al lui Iisus Hristos. Ei, ca niște oameni, priveau la El ca la un om foarte puternic, înzestrat cu puteri extraordinare, dar ca la un om. (...) cei care-L aclamau la intrarea Sa triumfală în Ierusalim - Îl aclamau cu ramuri de finic și cu hainele așternute pe jos, Îl aclamau ca pe un rege. Și ne spune Sf. Evanghelist Ioan, dacă ați reținut din textul de astăzi: "Osana, Cel ce vine întru numele Domnului! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel". E clar. Și Evanghelistul Marcu adăugă: Împărăția care urmează S-o întemeieze și care este Împărăția Părintelui nostru David - adică pe linia davidică. E clar, ei gândeau pământește, ca niște pământenii, Iisus gândea dumnezeiește, ca un Dumnezeu. Iar pe de altă parte fariseii, care gândeau mai omenește decât toți. Ei nu vroiau să fie proclamat împărat. Nu pentru că apoi vor fi dezrobiți de romani - că asta o vroiau și ei, ci pentru că nu era omul lor, era adversarul lor. **Și atunci când ești egoist și interesat politic nu te mai interesează binele comun al patriei, te interesează doar interesele partidului din care faci parte. Și ei, fariseii și saducheii, erau partide politice și ei se gândeau: "Nu este de-al nostru! Nu ne trebuie, chiar dacă va fi să ne dezrobească."**

Iubiții mei, știm ce s-a întâmplat peste numai câteva zile: Iisus arestat, judecat, osândit. Nu voi insista asupra faptului că a rămas singur, că ucenicii Îl părăsiseră, ci doar că El își asumase această suferință, nimic nu a fost surpriză în aceasta. El și-o vestise față de ucenicii Săi în repetate rânduri: "Fiul Omului va fi prins și va fi dat în mâinile oamenilor și va fi judecat și va fi scuiat, și pălmuit, și batjocorit, și răstignit, dar a treia zi va învia." Nimeni n-a priceput o iotă din tot acest mesaj. Au socotit că s-ar putea să fie o metaforă. (...) Ni se spune că nici ucenicii nu pricepeau ce se întâmplă atunci. S-au dezmeticit mult mai târziu, după ce Domnul a înviat din morți și toate tâlcurile ascunse au ieșit la lumină. Cu Iisus știm ce s-a întâmplat. Ce s-a întâmplat cu mulțimile? Ne vom întâlni cu ele în Piața Pretoriului acolo unde guvernatorul Pilat Îl va judeca pe Iisus la incitarea cărturarilor și fariseilor. Și când a întrebat: "Ce trebuie să fac cu Omul acesta că nu-l găsesc nici o vină?" Atunci mulțimile incitate de farisei și saducheii au strigat într-un

glas: "Răstignește-L! Răstignește-L!", adică: "Omoară-L!". Aceiași oamenii. Nu s-a găsit nimeni să-l ia apărarea. Aceiași oameni care-L aclamaseră pe ulițele Ierusalimului, acum îi cer condamnarea la moarte într-un glas și o obțin. Iubiții mei, când au fost sinceri: atunci când L-au aclamat sau acum când Îl osândeau? Și într-un caz și în altul. Este psihologia mulțimilor, a gloatelor pe care psihologii o știu foarte bine. Psihologia turmei care se ia după un singur semnal. Atunci erau de partea lui Iisus, acum sunt de partea adversarilor Săi. (...)

Iubiții mei, după 2000 de ani de creștinism fiecare creștin își are credința lui proprie, personală. Noi ne adunăm cel puțin duminica și sărbătorile, ne rugăm împreună, dar credința și evlavia sunt bunuri personale ale fiecărui ins în parte. Ele nu se dobândesc prin contaminare, că dacă s-ar dobândi prin contaminare, le-ați pierde la câteva minute după ce ați ieșit din Biserică. **Credința se câștigă din copilărie, prin tata, prin mama, prin bunica, la școală, la lecții, mai târziu prin lecturi, la Biserică, prin Sfintele Slujbe și prin predică. Credința este un bun personal al fiecăruia.** Fiecare știe în ce crede, de ce crede și cât de tare sau de slabă este credința lui. De aceea relația noastră cu Dumnezeu este o relație personală, relația noastră cu Iisus Hristos este o relație personală, de la persoana la persoană, de la inimă la inimă, de la inteligență la inteligență, de la bunătate la bunătate. De aceea avem și spoveditul personal nu spovedirea în comun. Personal se duce fiecare la duhovnic și îi spune lui Dumnezeu, lui Iisus Hristos ce are el de spus pe inimă și este convins că, prin duhovnic, Iisus Hristos îl ascultă și poate îl dojenește și în cele din urmă îl iartă pentru că l-a înțeleș. Faptul că merge individual la Iisus Hristos să-și spună ce are de spus pe inimă înseamnă suprema relație personală dintre om și Dumnezeu. (...)

Iubiții mei, cei de atunci, din vremea Mântuitorului L-au aclamat cu ramuri de finic, dar peste numai câteva zile ramurile lor de finic aveau să se prefacă în bicele cu care trupul lui Iisus avea să fie torturat. **Plecăm și noi cu ramurile noastre de finic, dar le vom păstra ca ramuri de finic și nu vom îngădui ca prin păcatele sau necredința noastră ele să se prefacă în câteva zile în biciuri cu care noi Îl vom supune pe Iisus patimii.** De ce? Pentru că noi avem credința personală și pentru că-L iubim pe Hristos și-L înțelegem în toată jertfelnicia Lui. Durerea Lui a fost o durere asumată. De aceea mergea către ea ca un triumfător pentru că știa că la capătul acestei suferințe urmează Învierea - deci biruința definitivă - și nu numai a lui, ci și învierea noastră a celor pentru care venise din cer, de la Tatăl Său.

Păstrați-vă fiecare credința puternică, personală, și-n rugăciune și-n toate meditațiile voastre, comunicați cu Iisus Hristos ca de la persoană la Persoană! Să vi-L faceți prieten apropiat! El vă va înțelege, dar și voi să-L înțelegeți pe El. Și așa veți ști că-l veți cânta și astăzi și întotdeauna lui Iisus: "Osana, Cel ce vine întru numele Domnului! Binecuvântat este Împăratul lui Israel", adică Împăratul lui Israel cel nou care este Biserica lui Iisus Hristos și care este Împărăția lui Dumnezeu către care nădăjduim.

Așadar, iubiții mei, **ziua de astăzi dinaintea Patimilor Domnului este o zi de bucurie, de lumină, pentru că este luminată pe dinlăuntru de credința noastră în Învierea care stă la capătul Patimilor lui Iisus.** Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin!

Sursa: **IPS Bartolomeu Anania**, transcrierea unor fragmente din *Predica din Duminica a 6-a din Post (a Floriilor)*, 2003

Vitamine duhovnicești

Când harul este cu tine, nu mai vezi defectele altora

În compania acelor care vă primesc, aleșii lui Dumnezeu care vă întâmpină și vă acceptă să-i slujiți, considerați-vă, dincolo de orice, nevrednici și onorați. Atunci viața voastră se va schimba. În schimb, dacă veți judeca pe alții pentru lucruri neînsemnate și exterioare, veți pierde totul.

Tot ceea ce dobândiți în luptele voastre interioare se reflectă în viața voastră în Dumnezeu. Luptați împotriva oricărei patimi care provoacă în voi gândurile critice cu privire la aproapele! Nu primiți ceea ce vrăjmașul vă sugerează împotriva celui care vă nedreptățește. Fie că sunteți singur în cameră sau cu cineva, orice gând critic, orice mișcare interioară negativă crează o lipsă în cetatea voastră duhovnicească și în cea a comunității voastre. **Nici un gând nu se naște și nu trece prin minte fără urmări.** Având gânduri bune veți putea vedea în orice persoană pe care o veți întâlni o ființă scumpă. În schimb, având gândurile urâte, fața voastră, energiile voastre psihice se vor irosi și vă vor afecta anturajul. **Când harul este cu tine, nu mai vezi defectele altora: nu mai vezi decât suferințele și dragostea pentru frați.**

Respingeți orice duh de curiozitate. Faceți-vă munca fără să vă îngrijiți să aflați dacă ceilalți o fac pe a lor. Când lipsește curiozitatea, fiecare primește de la Dumnezeu ceea ce i se cuvine. Nu putem să-L înșelăm pe Dumnezeu. El este atât de puternic și atât de drept încât nu putem să-L ascundem nimic. "Dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe frații mei", spune Sfântul Efrem în rugăciunea sa. Când începem să comparăm nevoințele noastre cu cele ale aproapelui, vrăjmașul poate să găsească mijloacele prin care să ne descurajeze.

Când intervin între oameni certuri, neînțelegeri, stări tensionate, unitatea nu poate să fie păstrată decât dacă fiecare suportă slăbiciunile celorlalți. După Apostolul Pavel, este mai bine să suporti o jignire decât să jignești. Dacă ne rugăm în mod constant pentru binele fraților și al surorilor noastre, pentru a parcurge drumul vieții în același duh și aceeași armonie a dragostei duhovnicești, realizarea asemănării cu Hristos va fi mai ușoară. În schimb, dacă ne vom opri la detaliile inevitabile și la lipsurile vieții exterioare, vom pierde harul contemplării lui Dumnezeu.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie**, *Din Viață și din Duh*, Ed. Pelerinul, Iași, 1997, p. 18, 22